

به نام خدا

فرآیند رأی‌گیری و انتخابات در کشورهای مختلف (۲)
(فرانسه، آلمان، ایتالیا و سوئد)

فهرست مطالب

۱.....	چکیده
۱.....	۱. فرانسه
۷.....	۲. آلمان
۱۵.....	۳. ایتالیا
۲۰.....	۴. سوئد
۲۷.....	منبع و مأخذ

کد موضوعی: ۲۶۰

شماره مسلسل: ۱۰۲۹۳

تیرماه ۱۳۸۹

دفتر: مطالعات سیاسی

فرآیند رأی‌گیری و انتخابات در کشورهای مختلف (۲)^۱ (فرانسه، آلمان، ایتالیا و سوئد)

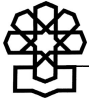
چکیده

بدون تردید شناخت فرآیندها و نظام انتخاباتی کشورهای مختلف و مقایسه آنها و درک نقاط ضعف و قوت این ساختارها می‌تواند کمک مؤثری در جهت شناخت و اصلاح قوانین مرتبط در کشور با توجه به تجارب موفق سایر کشورها داشته باشد. در این راستا طی سلسله گزارش‌هایی، فرآیند رأی‌دهی و انتخابات در کشورهای مختلف جهت آشنایی بیشتر نمایندگان و محققان محترم بررسی می‌شود. در این گزارش فرآیند رأی‌گیری و انتخابات در کشورهای فرانسه، آلمان، ایتالیا و سوئد بررسی شده است.

۱. فرانسه

حکومت فرانسه جمهوری ریاستی بوده و این کشور دارای یک نظام پارلمانی دوجلسی است. رئیس‌جمهور که مستقیماً با آرای مردم انتخاب می‌شود، رئیس دولت

۱. این گزارش ترجمه چهار فصل از کتاب "Voting and Election the World Over" است که در سال ۲۰۰۹ به چاپ رسیده است.

محسوب می‌شود. وی نخست‌وزیر را که رئیس حکومت محسوب می‌شود منصوب می‌کند. دو مجلس فرانسه عبارتند از مجلس ملی و مجلس سنا. هرچند هر دوی این مجالس از اختیارات قانونگذاری برخوردارند، اما مجلس ملی قدرت بیشتری نسبت به مجلس سنا دارد. ۵۷۷ عضو مجلس ملی با رأی مستقیم مردم، براساس نظام اکثریتی ساده و برای مدت پنج سال انتخاب می‌شوند. این نظام انتخاباتی برای نخستین بار در انتخابات سال ۱۹۸۸ به کار گرفته شد و از آن زمان تاکنون همچنان از آن استفاده می‌شود. ۳۲۱ عضو مجلس سنا نیز با رأی غیرمستقیم مردم یعنی از طریق کالج‌های انتخاباتی که در هر بخش از نمایندگان، اعضای شوراهای عمومی، اعضای شوراهای منطقه‌ای و نمایندگان شوراهای شهری تشکیل شده است انتخاب می‌شوند. براساس قانونی که در سال ۲۰۰۳ به تصویب رسید، اصلاحاتی در روند انتخابات مجلس سنا صورت گرفت، براساس این اصلاحات مقرر شد از این پس، دوره خدمت اعضای مجلس سنا ۶ ساله باشد و نیمی از نمایندگان سنا هر سه سال یکبار تغییر کنند. پیش از آن، دوره خدمت اعضای مجلس سنا ۹ ساله بود و یک‌سوم اعضای آن هر سه سال یکبار تغییر می‌کردند. همچنین قرار شد تعداد کرسی‌های مجلس سنا تا سال ۲۰۱۰ از ۳۲۱ کرسی به ۳۴۶ کرسی افزایش یابد.

۱-۱. چه کسانی می‌توانند رأی بدهند؟

۱-۱-۱. زنان

زنان فرانسه برای اولین بار در سال ۱۹۴۴ از حق رأی‌دهی برخوردار شدند. در سال ۱۹۹۹ قانون اساسی فرانسه اصلاح شد. هدف از این اصلاح، که به «اصلاح برابری

زن و مرد» معروف شد، «برابری زنان و مردان در تمامی مسائل و امور مربوط به انتخابات» بود. همچنین براساس این اصلاح احزاب سیاسی مسئول فراهم‌سازی زمینه برابری زنان و مردان در این زمینه شدند.

در سال ۲۰۰۰ یک قانون انتخابات جدید به تصویب رسید که براساس آن «اصلاح برابری زن و مرد» باید در تمامی انتخابات‌هایی که در آنها از برگه‌های رأی‌دهی تناسبی استفاده می‌شود، لحاظ شود. این انتخابات‌ها عبارت بودند از: انتخابات شهرداری‌ها در شهرهایی که بیش از ۳۵۰۰ نفر جمعیت دارند، انتخابات سنا برای سناتورهایی که از طریق یک نظام تناسبی انتخاب می‌شدند، انتخابات شوراهای عمومی منطقه «سن پیرو میلکون»، انتخابات پارلمان اروپا، انتخابات شورای شهر پاریس و انتخابات شوراهای حوزه‌های انتخابیه پاریس، لیون و مارسلی. در این قانون مجازات‌هایی هم برای متخلفان در نظر گرفته شده بود. چنانچه میزان نابرابری میان کاندیداهای زن و مرد معرفی شده توسط یک حزب به دو درصد برسد، کمک‌های مالی که به آن حزب اعطا می‌شود، کاهش خواهد یافت، به‌علاوه در سطح شهرداری‌ها، مقامات برگزارکننده انتخابات باید از پذیرش لیست‌های حزبی که در آنها شرط در نظر گرفتن سهمیه خاصی برای زنان لحاظ نشده باشد، خودداری کنند. در رابطه با سهمیه‌های حزبی، حزب سوسیالیست ۵۰ درصد لیست خود را به زنان اختصاص می‌دهد.

۲-۱-۱. سن رأی‌دهی

سن رأی‌دهی برای شهروندان فرانسوی هجده سال است.

۳-۱-۱. مجرمان

دادگاه‌های فرانسه از این حق برخوردارند که به‌عنوان مجازات، حق رأی‌دهی را از مجرمان سلب کنند.

۲-۱. به چه کسانی می‌توان رأی داد؟

علاوه بر انتخابات پارلمان، در فرانسه انتخابات ریاست‌جمهوری هم برگزار می‌شود. رئیس‌جمهور با آرای مستقیم مردم، برای یک دوره پنج‌ساله و براساس یک نظام اکثریتی دومارحله‌ای انتخاب می‌شود. کاندیداهای ریاست‌جمهوری باید حداقل از حمایت ۵۰۰ نماینده منتخب ملی و یا محلی برخوردار باشند. در فرانسه همچنین انتخابات منطقه‌ای (برای انتخاب اعضای شوراهای منطقه‌ای که فرماندار یک منطقه را انتخاب می‌کنند)، انتخابات شهرداری‌ها (برای انتخاب شهردار و اعضای شورای یک شهر) و انتخابات کانتون‌ها (برای انتخابات نیمی از اعضای شوراهای عمومی هر یک ۱۰۰ بخش فرانسه) برگزار می‌گردد.

به‌علاوه از آنجا که فرانسه عضو اتحادیه اروپاست، در این کشور انتخابات پارلمان اروپا هم برگزار می‌شود. در این انتخابات ۷۸ نماینده فرانسه در پارلمان اروپا که مدت خدمتشان پنج‌ساله است با آرای مستقیم مردم و براساس یک نظام تناسبی مبتنی بر لیست‌های ملی انتخاب می‌گردند. براساس اساسنامه اتحادیه اروپا، شهروندان سایر دولت‌های اتحادیه اروپا که در فرانسه زندگی می‌کنند هم می‌توانند در انتخابات پارلمان اروپا در فرانسه شرکت کنند.

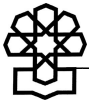
۳-۱. برگزاری انتخابات

در فرانسه وزارت کشور مسئول برگزاری انتخابات است. این وزارتخانه بر نحوه سازماندهی انتخابات که به صورت غیرمتمرکز و توسط شهرداری‌ها صورت می‌گیرد نظارت می‌کند. شهرداری‌ها مسئولیت‌های زیادی در رابطه با انتخابات دارند که از آن جمله می‌توان به تهیه و نگهداری لیست رأی‌دهندگان اشاره کرد. وزارت کشور نقش نظارتی خود را از طریق فرستادن دستورالعمل‌ها به شهرداری انجام می‌دهد.

۴-۱. رأی‌دهی

رأی‌دهی در فرانسه اجباری نیست. در سال ۲۰۰۳، مجمع حقوق اینترنتی فرانسه، که یک نهاد خصوصی است که از سوی دولت فرانسه هم حمایت می‌شود، توصیه کرد که در ابتدا تنها آن دسته از شهروندان فرانسوی که در خارج از کشور به سر می‌برند بتوانند از رأی‌دهی الکترونیک برای انتخاب نمایندگان مجمع نمایندگان شهروندان فرانسوی مقیم خارج از کشور استفاده کنند، این مجمع یک نهاد قانونگذاری عمومی است و ۱۵۰ نماینده‌ای که ۱۲ عضو مجلس سنای فرانسه را انتخاب می‌کنند، را برمی‌گزینند. با این حال این مجمع توصیه کرد که تمامی رأی‌دهندگان باید بتوانند در آینده نزدیک به مکان‌هایی که برای رأی‌دهی الکترونیکی در نظر گرفته شده رجوع کنند و رأی بدهند.

در سال ۲۰۰۳ شهروندان فرانسوی که در ایالات متحده اقامت داشتند با شیوه رأی‌دهی الکترونیک نمایندگان خود در مجمع شهروندان فرانسوی مقیم خارج را انتخاب کردند. رأی‌دهی الکترونیک در مکان‌های خاصی که برای این نوع رأی‌دهی در

نظر گرفته شده بود برای سایر شهروندان هم براساس فرمانی که در ۱۸ مارس ۲۰۰۴ از سوی دولت صادر شد امکانپذیر گشت. براساس این فرمان در گام نخست سی‌ویک شهرداری و در مرحله دوم بیست بخش موظف شدند امکان رأی‌دهی الکترونیک را برای شهروندان فراهم کنند.

۵-۱. مقررات انتخابات: مقررات سیاسی و مالی مربوط به رأی‌دهی

درآمد احزاب - سقف درآمد احزاب، محدودیت‌های موجود برای منابع درآمد احزاب و مقررات مربوط به افشای درآمدهای احزاب:

احزاب فرانسه موظفند تمامی کمک‌های مالی دریافتی خود را افشا کنند. با این حال افرادی که اقدام به کمک مالی به احزاب سیاسی می‌کنند مجبور به این کار نیستند. در فرانسه سقف خاصی برای کمک‌های دریافتی از سوی احزاب تعیین نشده است، اما محدودیت‌هایی در رابطه با منابع درآمدی احزاب وجود دارد. در فرانسه کمک افراد خارجی به احزاب سیاسی مجاز است، اما شرکت‌های خارجی مجاز به این کار نیستند. همچنین دریافت کمک از سوی شرکت‌ها، پیمانکاران دولتی، اتحادیه‌های تجاری و افراد ناشناس ممنوع است. در فرانسه مقرراتی در رابطه با افشای هزینه‌های صورت گرفته از سوی احزاب و نیز سقف هزینه‌های حزبی وجود دارد.

۶-۱. کمک‌های مستقیم و غیرمستقیم دولتی

در فرانسه احزاب به نسبت کاندیداهایی که برای شرکت در انتخابات معرفی کرده‌اند می‌توانند از کمک‌های دولتی استفاده کنند. احزاب همچنین براساس تعداد نمایندگان

که در مجلس دارند از کمک‌های غیرمستقیم دولتی نظیر دسترسی رایگان به رسانه‌های جمعی بهره‌مند می‌شوند. احزاب همچنین از معافیت‌های مالیاتی برخوردارند. اما افرادی که قصد کمک مالی به احزابی را دارند فقط باید از آن بخش از درآمد خود که مالیات آن را پرداخته‌اند، این کمک را صورت دهند.

۱-۷. میزان مشارکت در انتخابات

میزان مشارکت در انتخابات پارلمان فرانسه طی سه دهه گذشته از ۸۲ درصد در سال ۱۹۷۳ به کمتر از ۶۰ درصد در سال ۲۰۰۳ کاهش یافته است.

۲. آلمان

جمهوری فدرال آلمان مبتنی بر یک دموکراسی پارلمانی است. پارلمان این کشور شامل دو مجلس است: یک مجلس عوام که «بوندستاگ» نامیده می‌شود و اعضای آن با رأی مستقیم مردم انتخاب می‌شوند و یک مجلس اعیان که «بوندسرات» نامیده می‌شود و متشکل از نمایندگان نصب شده از سوی فرمانداران ایالت‌ها (لاندرها) است. مجلس بوندستاگ قدرت بیشتری نسبت به بوندسرات دارد و اعضای آن برای یک دوره چهارساله انتخاب می‌شوند. مجلس بوندسرات دوره زمانی مشخصی ندارد. مدت زمان خدمت اعضای این مجلس بستگی به نظر حکومت ایالت‌هایی دارد که این افراد نمایندگی آن را به عهده دارند.

اعضای مجلس بوندستاگ از طریق یک نظام انتخاباتی مختلط که ترکیبی از یک نظام اکثریتی تک‌نماینده‌ای و یک نظام تناسبی است مشخص می‌شوند. نیمی از

اعضای مجلس بوندستاگ از حوزه‌های انتخابیه تک‌نماینده‌ای انتخاب می‌شوند. این حوزه‌های انتخاباتی به نسبت جمعیت ایالت‌ها بین آنها تقسیم شده است. تکلیف کرسی‌های این حوزه‌های تک‌نماینده‌ای از طریق نظام انتخاباتی اکثریتی ساده مشخص می‌شود.

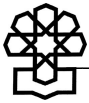
احزاب سیاسی برای هر یک از حوزه‌های انتخابیه تک‌نماینده‌ای یک کاندیدا معرفی می‌کنند. آنها همچنین در سطح ایالت‌ها اقدام به انتشار لیست‌های تناسبی می‌کنند. نیم دیگر اعضای بوندستاگ براساس این لیست‌های تناسبی انتخاب می‌گردند. بنابراین آلمانی‌ها دو رأی به صندوق می‌اندازند: رأی اول برای انتخابات یک کاندیدا در یک حوزه انتخابیه و رأی دوم برای انتخاب یک لیست بسته حزبی. نیمی از نمایندگان بوندستاگ از میان کاندیداهایی که در حوزه انتخابیه از سوی احزاب معرفی شدند انتخاب می‌گردند و نیم دیگر آنها از طریق لیست‌های ارائه شده از سوی احزاب در سطح ایالت‌ها. از آنجا که رأی دوم ترکیب بوندستاگ را مشخص می‌کند اهمیت بیشتری نسبت به رأی اول دارد.

برای اینکه حزبی بتواند سهمی در آن دسته از کرسی‌های بوندستاگ که تکلیفشان از طریق لیست‌های حزبی مشخص می‌شود داشته باشد، آن حزب باید حداقل پنج درصد آرای قابل قبول را به خود اختصاص داد. این شرط در صورتی که حزبی سه کرسی یا بیشتر از سه کرسی حوزه‌های انتخابیه تک‌نماینده‌ای را از آن خود نموده باشد، حذف می‌شود. برای مشخص شدن اینکه به هر حزب چند کرسی از مجموع کرسی‌هایی که تکلیفشان از طریق لیست‌های حزبی مشخص می‌شود باید اختصاصی یابد، کل آرای دومی که یک حزب کسب کرده تقسیم بر کل آرای دوم

تمامی احزاب می‌شود، سپس رقم به دست آمده ضربدر کل کرسی‌های بوندستاگ که باید تکلیفشان از طریق لیست‌های حزبی مشخص شود می‌گردد. رقمی که از این فرآیند به دست می‌آید یک عدد اعشاری است. رقم صحیح این عدد اعشاری تعداد کرسی‌هایی که باید به آن حزب اختصاص یابد را مشخص می‌کند. زمانی که این شیوه محاسبه در مورد تمامی احزاب به عمل آمد مجموع کرسی‌هایی که باید بین احزاب توزیع گردد مشخص می‌شود. اگر این مجموع مساوی با تعداد کرسی‌های بوندستاگ که باید تکلیفشان از طریق لیست‌های تناسبی مشخص شود باشد، کار توزیع کرسی‌های تناسبی در سطح ایالت‌ها پایان می‌یابد. اما چنانچه این مجموع کمتر از تعداد کرسی‌های بوندستاگ که باید تکلیفشان از طریق لیست‌های تناسبی مشخص شود، باشد - مسئله‌ای عموماً اتفاق می‌افتد - کرسی‌های اضافی براساس قسمت اعشاری رقم به دست آمده بین آنها توزیع می‌شود.

به این ترتیب تعداد کرسی‌هایی که هر یک از احزاب باید در سطح ایالتی در اختیار بگیرند براساس تعداد آرای که آن احزاب براساس لیست‌های ایالتی خود به دست آورده‌اند مشخص می‌شود. سپس کرسی‌هایی که توسط یک حزب در سطح حوزه‌های انتخابیه به دست آمده است از کل کرسی‌هایی که براساس لیست‌های حزبی به آن حزب اختصاص یافته کم می‌شود و کرسی‌های باقیمانده به‌ترتیبی که قبل از انتخابات مشخص شده براساس لیست‌های ایالتی توسط کاندیداها پر می‌شود. در برخی موارد ممکن است تعداد کرسی‌هایی باشد که آن حزب براساس لیست‌های حزبی و رأی دوم به دست آورده است. در چنین مواردی آن حزب کرسی‌های مازاد را حفظ می‌کند و تعداد کرسی‌های مجلس بوندستاگ افزایش می‌یابد.

به‌لحاظ تاریخی، قانون انتخابات امپراتوری آلمان ابتدا در سال ۱۸۶۹ برای تنظیم انتخابات مجلس «رایش ستاگ» در کنفدراسیون آلمان شمالی تدوین شد و سپس در سال ۱۸۷۱ به‌عنوان یک قانون سلطنتی مورد پذیرش قرار گرفت. در همین سال، امپراتوری آلمان به چندین حوزه انتخابیه تقسیم شد و اولین انتخابات سراسری در این کشور برگزار گشت. اعضای مجلس رایش ستاگ مستقیماً توسط مردانی که از حق رأی‌دهی بهره‌مند بودند و براساس اصل هر مرد، یک رأی انتخاب می‌شدند: در این زمان تمامی مردانی که بیست سال یا بیشتر سن داشتند و در یکی از ایالت‌های فدرال زندگی می‌کردند از حق رأی‌دهی برخوردار بودند.

۱-۲. چه کسانی می‌توانند رأی بدهند؟

۱-۱-۲. زنان

زنان در سال ۱۹۱۸ از حق رأی‌دهی بهره‌مند شدند. در آلمان در قانون اساسی یا قانون انتخابات سهمیه مشخصی برای زنان در مجلس بوندستاگ در نظر گرفته نشده است، با این‌حال خود احزاب سهمیه‌هایی برای زنان در نظر گرفته‌اند. حزب سوسیالیسم دمکراتیک ۵۰ درصد از لیست حزبی خود را به زنان اختصاص می‌دهد. همچنین از ۱۹۸۶ تاکنون ائتلاف ۹۰ درصد سبزها، ۵۰ درصد از لیست حزبی خود را به زنان اختصاص داده‌اند. اتحادیه دمکرات مسیحی هم از ۱۹۹۶ تاکنون حداقل یک‌سوم لیست حزبی خود را به زنان اختصاص داده است. حزب سوسیال دمکرات آلمان در ۱۹۸۸ یک نظام سهمیه‌بندی طراحی کرد که براساس آن قرار شد تا ۱۹۹۰، ۲۵ درصد تا ۱۹۹۴، ۳۳ درصد و تا ۱۹۹۸، ۴۰ درصد لیست حزبی ارائه شده توسط

این حزب را کاندیداهای زن تشکیل دهند. تنها حزبی که سهمیه خاصی برای زنان در نظر نگرفته است حزب لیبرال است.

۲-۱-۲. سن رأی دهی

در سال ۱۹۷۲ سن رأی دهی از بیست و یک سال به هجده سال کاهش یافت. بنابراین تمامی شهروندان آلمانی که به سن هجده سال می‌رسند از حق رأی دهی برخوردار می‌شوند. شرط دیگری که برای برخورداری از حق رأی ضرورت دارد شرط اقامت در کشور برای حداقل سه ماه است. با این حال در شرایط خاصی اتباع آلمان که به مدت سه ماه در جمهوری فدرال آلمان اقامت نداشته‌اند یا در خارج از کشور زندگی می‌کنند هم می‌توانند در انتخابات شرکت کنند (مثلاً کارمندان دولت آلمان در خارج از کشور، سربازان، کارمندان اداری که با دستور قائم مافوق خود مجبور به اقامت در خارج از کشور شده‌اند، یا افرادی که در سایر دولت‌های عضو اتحادیه اروپا اقامت دارند).

۲-۱-۳. مجرمان

دادگاه‌های آلمان از این حق برخوردارند که به‌عنوان نوعی مجازات مجرمان را تا بیش از پنج سال پس از اتمام دوران محکومیتشان از حق رأی دهی محروم کنند، با این حال این نوع مجازات کمتر اعمال می‌شود.

۲-۲. به چه کسانی می‌توان رأی داد؟

علاوه بر انتخابات اعضای مجلس بوندستاگ، آلمانی‌ها همچنین می‌توانند در انتخابات‌های ایالتی و محلی هم رأی بدهند. انتخابات مجالس ایالتی هر ۵ یا ۶ سال یکبار در هر شانزده ایالت آلمان برگزار می‌شود. علاوه بر انتخابات‌هایی که در

سطوح فدرال و ایالتی برگزار می‌شوند، در هر شهر شهرک و اجتماع محلی هم انتخابات محلی و ناحیه‌ای برگزار می‌شود. نهادهایی که از این طریق اعضایشان مشخص می‌شوند پارلمان‌های محلی نامیده می‌شوند. این نهادها در چارچوب مقررات فدرال یا ایالتی مسائل و امور مربوط به سطوح محلی را حل و فصل می‌کنند. از این شیوه اداره امور با عنوان «خودگردانی محلی» یاد می‌شود. عالی‌ترین مقام در یک شهر یا شهرک، شهردار می‌باشد، درحالی که در مناطق روستایی عالی‌ترین مقام، مدیر کل یا لاندراست می‌باشد.

علاوه بر انتخابات‌هایی که در سطوح فدرال، ایالتی و محلی برگزار می‌شود، آلمانی‌ها در انتخابات پارلمان اروپا هم شرکت می‌کنند، این انتخابات هر پنج سال یکبار برگزار می‌شود. آلمان ۹۹ کرسی در پارلمان اروپا دارد.

۲-۳. برگزاری انتخابات

مقامات و نهادهای متصدی برگزاری انتخابات در کشور آلمان عبارتند از: مسئول انتخابات فدرال و کمیته انتخابات فدرال برای رسیدگی به امور انتخابات در سطح مناطق انتخاباتی، یک مسئول انتخابات ایالت و یک کمیته انتخابات ایالت برای رسیدگی به امور انتخابات در سطح هر ایالت، یک مسئول انتخابات حوزه انتخابیه و یک کمیته انتخاباتی حوزه انتخابیه برای رسیدگی به امور انتخابات در هر حوزه انتخابیه؛ یک مسئول انتخابات و یک هیئت انتخاباتی برای رسیدگی به امور هر یک از حوزه‌های رأی‌گیری و حداقل یک مسئول انتخابات و یک هیئت انتخاباتی برای نظارت بر برگه‌های رأی‌دهی‌ای که از طریق پست ارسال می‌شوند.

مسئول انتخابات فدرال مسئول فراهم کردن شرایط برگزاری انتخابات بوندستاگ و پارلمان اروپاست و سایر مسئولان انتخابات در سطوح ایالتی، حوزه‌های انتخابیه و حوزه‌های رأی‌گیری وی را در انجام این مسئولیت یاری می‌دهند. مسئول انتخابات فدرال و معاون وی توسط وزارت کشور فدرال و برای مدتی نامشخص منصوب می‌شوند. براساس یک سنت قدیمی که سابقه آن به انتخابات مجلس رایش ستاگ بازمی‌گردد، معمولاً رئیس اداره آمار فدرال، پست مسئول انتخابات فدرال هم در اختیار می‌گیرد. اعضای کمیته انتخابات فدرال که متشکل از مسئول انتخابات فدرال به‌عنوان رئیس و هشت عضو دیگر است، توسط مسئول انتخابات فدرال و به پیشنهاد احزاب سیاسی انتخاب می‌گردند.

۲-۴. رأی‌دهی

رأی دهی در آلمان اجباری نیست. در این کشور تنها رأی‌دهندگان که ثبت‌نام کرده‌اند یا کسانی که کارت رأی‌دهی دارند، می‌توانند رأی بدهند (کارت‌های رأی‌دهی به آن دسته از رأی‌دهندگان داده می‌شود که نمی‌توانند در روز انتخابات به مراکز رأی‌گیری مخصوص خود مراجعه نمایند). هر کس که در لیست رأی‌دهندگان ثبت‌نام می‌کند فقط می‌تواند در مرکز رأی‌گیری‌ای که در آن ثبت‌نام کرده است رأی خود را به صندوق بیاورد. اما کسانی که کارت رأی‌دهی دارند می‌توانند در تمامی مراکز رأی‌گیری حوزه انتخابیه‌ای که در آن کارت خود را دریافت کرده‌اند رأی بدهند، این افراد همچنین می‌توانند از طریق پست رأی خود را به صندوق بیاورند.

در آلمان رأی‌دهی به‌صورت الکترونیکی به‌طور آزمایشی در سال ۱۹۹۹ در انتخابات‌های غیرسیاسی (در دانشگاه‌ها) در انتخابات نهادهای مشورتی محلی (نظیر

گروه‌های جوانان و شورای عالی شهروندان) و نیز در انتخابات شوراهای کارمندان نهادهای دولتی و خصوصی به‌کار گرفته شد. در آلمان در حوزه رأی‌دهی الکترونیک تلاش‌هایی برای مرتبط ساختن تمامی مراکز رأی‌گیری از طریق یک شبکه الکترونیک و نیز ثبت‌نام از رأی‌دهندگان صورت گرفته است.

درآمد احزاب: از آنجا که صنایع آلمان نقش مهمی در رسیدن هیتلر به قدرت داشتند، قانون اساسی آلمان مصوب سال ۱۹۴۹ بر این نکته تأکید می‌کند که احزاب باید منابع درآمد خود را به اطلاع عموم برسانند. پس از کاهش شدید اعتماد به احزاب سیاسی که ناشی از یک رسوایی مالی بود، قانون اساسی در سال ۱۹۸۳ اصلاح شد و از ژانویه ۱۹۸۴ احزاب سیاسی موظف شدند منابع درآمدهای خود و نحوه استفاده از این درآمدها را به‌طور شفاف به مردم گزارش دهند.

در آلمان سقف خاصی برای میزان پولی که احزاب سیاسی می‌توانند دریافت کنند یا میزان پولی که می‌توان به احزاب کمک کرد وجود ندارد. کمک مالی ازسوی افراد ناشناس به احزاب سیاسی ممنوع است، اما ممنوعیتی در رابطه با کمک مالی ازسوی افراد خارجی، شرکت‌ها و پیمانکاران دولتی به احزاب وجود ندارد. همچنین کمک‌کنندگان مجبور نیستند میزان کمک‌های خود به احزاب سیاسی را افشا کنند، اما احزاب موظفند میزان کمک‌های دریافتی خود را اعلام نمایند.

۲-۵. هزینه‌های حزبی: سقف هزینه‌های حزبی و مقررات مربوط به افشای آنها

در آلمان مقرراتی در رابطه با افشای میزان هزینه‌های صورت گرفته ازسوی احزاب وجود دارد، اما سقف خاصی برای هزینه‌های حزبی در نظر گرفته نشده است.

۲-۶. کمک‌های دولتی مستقیم و غیرمستقیم

احزاب می‌توانند در زمان انتخابات از کمک‌های مالی مستقیم و غیرمستقیم دولتی استفاده کنند. این کمک‌ها براساس نحوه عملکرد احزاب در انتخابات‌های قبلی بین آنها توزیع می‌شود. برای اینکه یک حزب بتواند از کمک‌های مالی دولتی استفاده کند آن حزب باید یا حداقل از ۵/۰ درصد آرای ملی (در انتخابات فدرال یا پارلمان اروپا) برخوردار باشد و یا از ۱ درصد آرا در حداقل یکی از ۱۶ ایالت. همچنین احزاب می‌توانند از کمک‌های غیرمستقیم دولتی همچون استفاده از رسانه‌های جمعی به‌طور رایگان بهره‌مند شوند. احزاب همچنین می‌توانند از معافیت‌های مالیاتی ویژه استفاده کنند، همین‌طور افرادی که به احزاب کمک مالی می‌کنند از اعتبارات مالیاتی و تخفیف‌های مالیاتی بهره‌مند می‌شوند.

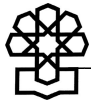
۲-۷. میزان مشارکت در انتخابات

بیش از ۷۰ درصد آلمانی‌ها که در سن رأی‌دهی قرار دارند در انتخابات‌هایی که از ۱۹۴۹ تا ۱۹۹۸ برگزار شده است، شرکت کرده‌اند.

۳. ایتالیا

۳-۱. نظام انتخاباتی

نظام حکومتی ایتالیا یک نظام پارلمانی است. ایتالیا دارای یک پارلمان دومجلسی است. این دو مجلس عبارتند از: مجلس سنا با ۳۲۲ کرسی و مجلس نمایندگان با ۶۳۰ کرسی.

تکلیف ۶۲۹ کرسی از مجموع ۶۳۰ کرسی مجلس نمایندگان از طریق یک نظام انتخاباتی تناسبی مبتنی بر لیست‌های بسته حزبی مشخص می‌شود، از ۶۲۹ کرسی یاد شده ۶۱۷ کرسی به شهروندان ایتالیایی مقیم خود ایتالیا اختصاص داده شد و ۱۲ کرسی باقیمانده هم به شهروندان ایتالیایی مقیم خارج از کشور. تکلیف یک کرسی دیگر مجلس نمایندگان که به منطقه «واله آئوست» اختصاص داده شد. براساس یک نظام انتخاباتی اکثریتی ساده در یک حوزه انتخابیه تک‌نماینده‌ای مشخص می‌شود.

مجلس سنا ۳۱۵ عضو انتخابی و هفت عضو انتصابی مادام‌العمر که توسط رئیس‌جمهوری منصوب می‌شوند، دارد. برای انتخابات مجلس سنا ایتالیا به بیست حوزه انتخابیه که منطبق با بیست منطقه اداری است تقسیم می‌شود. اکثر این حوزه‌ها، حوزه‌های انتخابیه چند نماینده‌ای هستند که تعداد کرسی‌های اختصاص‌یافته به آنها براساس جمعیتشان با هم متفاوت است. با این حال پنج حوزه انتخابیه هم وجود دارد که وضعیت متفاوتی دارند و در آنها تعداد کرسی‌های ثابت است. روی هم‌رفته ۳۰۱ کرسی مجلس سنا به شیوه تناسبی و براساس آرای به‌دست آمده توسط احزاب و ائتلاف‌ها در هجده منطقه بین آنها توزیع می‌شود. در منطقه ترنتینو آلتو آدیگه ۶ سناتور براساس نظام انتخاباتی اکثریتی ساده انتخاب می‌شوند، درحالی که یک سناتور دیگر براساس آرای که برای کاندیداهای ناکام در حوزه‌های انتخابیه تک‌نماینده‌ای به صندوق انداخته شده، انتخاب می‌گردد. در واله آئوست، یک سناتور در یک حوزه انتخابیه تک‌نماینده‌ای انتخاب می‌شوند. همچنین ۶ سناتور هم از حوزه‌های انتخابیه واقع در خارج از کشور برگزیده می‌شوند.

در دسامبر سال ۲۰۰۵ اصلاحات زیادی در قانون انتخابات ایتالیا به‌عمل آمد.

براساس این اصلاحات نظام انتخاباتی ایتالیا از یک نظام مختلط که در آن بخش اکثریتی اولویت داشت به یک نظام مختلط که در آن اولویت با بخش تناسبی مبتنی بر لیست‌های بسته بود، تغییر یافت.

۳-۲. چه کسانی می‌توانند رأی بدهند؟

۳-۲-۱. زنان

در ایتالیا زنان برای نخستین بار در سال ۱۹۴۵ از حق رأی‌دهی برخوردار شدند.

۳-۲-۲. سن رأی‌دهی

شهروندان برای شرکت در انتخابات سنا باید حداقل بیست‌وپنج سال سن داشته باشند. درحالی که سن رأی‌دهی برای شرکت در انتخابات مجلس نمایندگان هجده سال است.

۳-۲-۳. مجرمان

همه مجرمان از حق رأی‌دهی محروم نیستند و محروم شدن از حق رأی‌دهی بستگی به نوع جرم صورت گرفته دارد.

۳-۳. مردم به چه کسانی می‌توانند رأی بدهند؟

در ایتالیا برای مشخص شدن اعضای مجالس نمایندگان و سنا انتخابات برگزار می‌شود. همچنین برای تعیین اعضای شوراهای محلی و شهرداران شهرها انتخابات برگزار می‌گردد. به‌علاوه از آنجا که ایتالیا عضو اتحادیه اروپاست برای مشخص شدن تکلیف هفتادوهشت کرسی این کشور در پارلمان اروپا انتخابات برگزار

می‌شود. مردم در انتخابات رئیس‌جمهور ایتالیا نقش غیرمستقیمی ایفا می‌کنند، به این‌صورت که رئیس‌جمهور در جلسه مشترکی که با حضور نمایندگان مجلس، سناتورها و نمایندگان بخش‌های بیست‌گانه کشور تشکیل می‌شوند انتخاب می‌گردد.

۳-۴. برگزاری انتخابات

سازوکار برگزاری انتخابات در ایتالیا پیچیده است. چندین نهاد و سازمان قضایی مسئول اعلام نتایج رسمی انتخابات و نیز توزیع کرسی‌ها هستند. اداره مرکزی انتخابات ایتالیا مسئول اعلام نتایج انتخابات مجلس نمایندگان می‌باشد. دادگاه استیاف منطقه‌ای هم مسئول اعلام نتایج انتخابات مجلس سناست. نقش قوه قضائیه در حل‌وفصل دعاوی و اختلافات انتخاباتی محدود است چرا که مرجع نهایی رسیدگی به اختلاف‌نظرها در مورد انتخابات، مجلس قانونگذاری جدید می‌باشد. اداره مرکزی انتخابات وزارت کشور ایتالیا که یک نهاد دائمی است، مسئولیت امور اجرایی و اداری انتخابات (از جمله اطمینان از اینکه برگه‌های رأی‌دهی و سایر وسایل ضروری برای برگزاری انتخابات به اندازه کافی در سرتاسر کشور توزیع شده است) و اعلام غیررسمی نتایج انتخابات را به‌عهده دارد و نیز مسئول محاسبه توزیع کرسی‌ها بین احزاب سیاسی است. شهرداری‌ها نقش مهمی در تهیه لیست رأی‌دهندگان و اجرای فرآیند انتخابات در سطح محلی دارند. مقامات شهرداری وظایف انتخاباتی متعددی دارند، اما مهمترین نقش آنها تهیه لیست رأی‌دهندگان و تعیین اعضای اداره رأی‌گیری (البته به غیر از رئیس این اداره) می‌باشد. این وظایف توسط و یا تحت نظارت کمیسیون انتخابات شهرداری‌ها که یک نهاد دائمی است و رئیس آن شهردار می‌باشد صورت می‌گیرد.

۳-۵. رأی‌دهی

در قانون اساسی ایتالیا از رأی‌دهی به‌عنوان یک وظیفه مدنی یاد شده است. با این حال هیچ نوع مجازاتی برای کسانی که رأی نمی‌دهند در نظر گرفته نشده است. برای رأی‌دهی افراد باید شخصاً به یکی از مراکز رأی‌گیری مراجعه نمایند. با این حال برای گروه‌های خاصی از رأی‌دهندگان، نظیر افرادی که در بیمارستان، زندان یا بازداشتگاه به سر می‌برند شیوه خاصی برای رأی‌دهی در نظر گرفته شده است افرادی که قادر نیستند برای رأی‌دهی از منزل خارج شوند می‌توانند در خانه رأی بدهند.

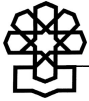
۳-۶. مقررات انتخابات: مقررات سیاسی و مالی مربوط به انتخابات

در نظام انتخاباتی ایتالیا مقرراتی برای افشای کمک‌های مالی که به احزاب سیاسی می‌شود، وجود دارد. هم افرادی که کمک مالی می‌کنند و هم احزاب سیاسی‌ای که این کمک را دریافت می‌کنند باید کمک‌های صورت گرفته و دریافت شده را اعلام کنند. در ایتالیا سقف خاصی برای میزان پولی که احزاب می‌توانند دریافت کنند وجود ندارد، اما برای میزان پولی که افراد کمک‌کننده می‌توانند در هر دوره انتخاباتی به احزاب اعطا کنند سقف خاصی در نظر گرفته شده است. همچنین در ایتالیا اعطای کمک‌های مالی از سوی شرکت‌های خصوصی، خارجی‌ها و یا افراد ناشناس به احزاب سیاسی ممنوع نیست.

۳-۷. هزینه‌های احزاب: سقف هزینه‌های احزاب و مقررات مربوط به افشای

این هزینه‌ها

در قوانین ایتالیا محدودیت‌های خاصی برای میزان پولی که احزاب و کاندیداها

می‌توانند در رقابت‌های انتخاباتی هزینه کنند وجود دارد. مقرراتی نیز در رابطه با افشای عمومی هزینه‌های صورت گرفته توسط احزاب سیاسی وجود دارد.

۳-۸. کمک‌های مستقیم و غیرمستقیم دولتی

در ایتالیا کمک‌های دولتی هم در زمان انتخابات و هم در فاصله بین انتخابات با هدف انجام مبارزات انتخاباتی به احزاب سیاسی اعطا می‌شود. کمک‌های غیرمستقیم دولتی نیز به احزاب سیاسی صورت می‌گیرد. این کمک‌ها انواع مختلف دارد و شامل مواردی همچون دسترسی رایگان به رسانه‌های جمعی، تخفیف‌های مالیاتی برای افرادی که به احزاب سیاسی کمک‌های مالی می‌کنند و فرستادن بسته‌های تبلیغاتی از سوی احزاب برای افراد از طریق پست با هزینه‌های کمتر می‌شود.

۳-۹. میزان جمعیت شرکت‌کننده در انتخابات

طی دهه گذشته، میزان جمعیت شرکت‌کننده در انتخابات همواره در سطح بالا و ثابت ۸۰ درصد بوده است.

۴. سوئد

۴-۱. نظام انتخاباتی

نظام سیاسی سوئد یک نظام مشروطه سلطنتی و نظام انتخاباتی این کشور یک نظام تناسبی است. این کشور دارای یک پارلمان تک‌مجلسی است که ریکس داگ نامیده

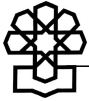

می‌شود. این مجلس ۳۴۹ نماینده دارد که مستقیماً با آرای مردم و برای یک دوره چهارساله انتخاب می‌شوند. در حال حاضر تکلیف ۳۱۰ کرسی از این ۳۴۹ کرسی در بیست‌وهشت حوزه انتخابیه چندنماینده‌ای مشخص می‌شود، ۳۹ کرسی باقیمانده جنبه ملی دارند. برای اینکه حزب بتواند کرسی‌ای در پارلمان به دست آورد آن حزب یا باید ۴ درصد از کل آرا (تا بتواند یک کرسی از کرسی‌هایی که جنبه ملی دارند را از آن خود کند) و یا ۱۲ درصد آرای یک حوزه انتخابیه را از آن خود کند.

مجلس ریکس داگ در سال ۱۴۳۵ شکل گرفت. در ابتدا فقط اعیان، روحانیون و مردم عادی‌ای که از آنها دعوت می‌شد در جلسات مجلس شرکت می‌کردند. در سال ۱۸۴۱ براساس قانون، شیوه تشکیل جلسات مجلس تغییر کرد و مقرر شد صنعتگران، تجار و کارگران صنایع در صورت برخورداری از درآمد کافی حق رأی دادن داشته باشند.

در ژانویه ۱۸۶۳ طرحی برای تغییر ساختار مجلس و تبدیل آن به دو مجلس - یک مجلس اعیان یا سنای اشراف و یک مجلس عوام که اعضایش هر سه سال یکبار با آرای مردم انتخاب می‌شدند - ارائه شد. در سال ۱۸۶۶ این پیشنهاد به‌عنوان بخشی از قانون اساسی سلطنتی سوئد مورد موافقت پادشاه قرار گرفت و در ۱ سپتامبر ۱۸۶۶ اولین انتخابات ملی براساس سیستم جدید برگزار شد. از آن پس، در مجلس اعیان نمایندگان اعیان و روحانیون حضور داشتند و در مجلس عوام نمایندگان شهرنشین‌ها و دهقانان.

تا سال ۱۸۶۶ مجلس چهار انجمن داشت که هرکدام خاص طبقه اجتماعی مشخصی بود: اشراف، روحانیون، شهری‌ها و دهقانان، اما در سال ۱۸۶۶ مجلس سوئد تبدیل به دو مجلس شد. اعضای مجلس دوم (مجلس عوام) با آرای مستقیم مردم و برای مدت چهار سال انتخاب می‌شدند. اما نقش مردم در انتخابات اعضای

مجلس اول (مجلس اعیان) غیرمستقیم بود و در هر دوره انتخابات فقط یک‌سوم اعضای این مجلس از طریق انتخابات مشخص می‌شدند. به‌علاوه انتخابات این مجلس همزمان بود با انتخابات شهرداری‌ها و دو سال پس از انتخابات مجلس دوم برگزار می‌شد. تعداد آرای که افراد از آن برخوردار بودند به نسبت میزان آرای آنها با هم متفاوت بود و افراد ثروتمند چهل حق رأی داشتند درحالی که فقرا از حق رأی‌دهی محروم بودند.

۲-۴. چه کسانی می‌توانند رأی بدهند؟

۱-۲-۴. زنان

براساس قانون شهرداری‌ها که مصوب سال ۱۸۶۲ بود، برخی از زنان ظاهراً حق رأی‌دهی در انتخابات محلی را داشتند، اما به‌خاطر شرایط سنگینی که تعیین شده بود فقط تعداد اندکی از آنها می‌توانستند رأی بدهند. این شرایط عبارت بود از: شرط رسیدن به سن رأی‌دهی، شرط عدم تأهل، شرط برخورداری از میزان مشخصی درآمد یا میزان معینی از اموال، تمامی مردان در سال ۱۹۰۹ از حق رأی‌دهی بهره‌مند شدند، اما زنان تا سال ۱۹۲۱ از حق رأی‌دهی و حضور در پارلمان محروم بودند. در سال ۱۹۱۸ تمامی زنان از حق رأی‌دهی در انتخابات‌های محلی برخوردار شدند. در سال ۱۹۱۹، پارلمان سوئد به زنان همچون مردان حق رأی‌دهی و کاندیدا شدن اعطا کرد. اما تنها پس از انتخابات سال ۱۹۲۱ بود که این قانون به مرحله اجرا درآمد.

۲-۲-۴. اقلیت‌ها

سوئد پنج گروه اقلیت دارد: یهودیان، رومی‌ها، سامی‌ها، سوئدی‌های فنلاندی‌تبار و

تورندالرها. در سال ۱۹۹۱ یک مجلس خاص سامی‌ها ایجاد شد. این مجلس که متشکل از ۳۱ عضو انتخابی است مهمترین اهدافش تقویت فرهنگ و زبان سامی و نیز مشاوره دادن به مقامات سوئدی در رابطه با مسائل مربوط به سامی‌ها بوده است. احزاب سامی در انتخابات مجلس سامی‌ها شرکت می‌کنند (تعداد این احزاب یازده حزب است)، اما در انتخابات‌های محلی نقش کم‌رنگی دارند.

۳-۲-۴. سن رأی‌دهی

سن رأی‌دهی در سوئد هجده سال است.

۴-۲-۴. مجرمان

در سوئد این اجازه به مجرمان و زندانیان داده می‌شود که در انتخابات شرکت کنند.

۳-۴. مردم به چه کسانی می‌توانند رأی بدهند؟

در سوئد برای انتخابات اعضای مجلس و نیز برای انتخاب اعضای شوراهای نواحی و شوراهای شهرها انتخابات برگزار می‌شود. شهروندان سایر کشورهای عضو اتحادیه اروپا و نیز اتباع کشور نروژ هم می‌توانند در انتخابات نواحی و شهرهای سوئد شرکت کنند، البته به شرط آنکه هجده سال سن داشته باشند و قبلاً برای شرکت در انتخابات آن ناحیه و شهر ثبت‌نام کرده باشند.

آن دسته از شهروندان سوئدی که به سن هجده سال رسیده‌اند و رسماً تبعه سوئد شناخته می‌شوند می‌توانند در انتخابات پارلمان اروپا که در سوئد برگزار می‌شود هم شرکت کنند البته این افراد باید رسماً تبعه سوئد باشند و مدارک لازم

برای اینکه نامشان در لیست رأی‌دهندگان قرار بگیرد، ارائه کنند. در صورتی‌که آنها در سوئد ثبت‌نام کنند در هیچ‌کدام از سایر کشورهای عضو اتحادیه نمی‌توانند در انتخابات پارلمان اروپا شرکت کنند. سوئد هجده کرسی در پارلمان اروپا دارد.

۴-۴. برگزاری انتخابات

اداره انتخابات سوئد مسئول انجام برنامه‌ریزی‌ها و هماهنگی‌های لازم برای برگزاری انتخابات‌ها و رفراندوم‌هاست. این اداره همچنین فهرست رأی‌دهندگان، کارت‌های رأی‌دهی، برگه‌های رأی‌دهی و سایر لوازم مورد نیاز برای برگزاری انتخابات را فراهم می‌کند. این اداره وظیفه توزیع کرسی‌ها بین احزاب را هم برعهده دارد و نتایج انتخابات مجلس و انتخابات پارلمان اروپا را نیز اعلام می‌کند. این اداره همچنین شرایط لازم برای استفاده از فناوری اطلاعات در برگزاری انتخابات را فراهم می‌کند.

این نهاد، مسئول برگزاری انتخابات در سطح منطقه‌ای، شورای ناحیه است، این شورا در مورد تعیین حوزه‌های انتخابیه تصمیم‌گیری می‌کند، همچنین مسئول شمارش آرا در تمامی انتخابات‌هاست و نتایج انتخابات شوراهای نواحی و شوراهای شهری را تأیید می‌کند.

نهاد برگزارکننده انتخابات محلی در سطح شهرها، کمیته‌های انتخاباتی هستند. این کمیته‌ها مجریان انتخابات را مشخص می‌کنند، بر کافی بودن مراکز رأی‌گیری در سطح شهرها نظارت می‌کنند و مسئولیت کامل رأی‌گیری را برعهده دارند. کمیته‌های انتخاباتی همچنین مسئول شمارش اولیه آرا هستند. شهرداری‌ها دستمزد مجریان انتخابات و مخارج مراکز رأی‌گیری را تأمین می‌کنند.

شورای بازبینی انتخابات نهادی است که در مورد شکایت‌هایی که در رابطه با انتخابات وجود دارد، تصمیم می‌گیرد. این شورا هفت عضو دارد که توسط مجلس مشخص می‌شوند، رئیس این شورا باید حتماً یک قاضی باشد، البته این قاضی نمی‌تواند به‌طور همزمان هم عضو این شورا و هم عضو مجلس باشد.

۴-۵. رأی‌دهی

رأی‌دهی در سوئد اجباری نیست. افراد برای رأی‌دهی حتماً باید نامشان در فهرست رأی‌دهندگان وجود داشته باشد و نیز باید در زمان رأی‌دهی کارت شناسایی خود را به مجریان انتخابات نشان دهند.

مجریان انتخابات باید در پایان کار گزارش دهند که به چه نحو هویت رأی‌دهندگان را چک کرده‌اند. مکان‌های رأی‌گیری باید دارای اتاقک‌هایی باشد تا رأی‌دهندگان بتوانند به‌طور محرمانه رأی خود را بنویسند و در پاکت مخصوص قرار دهند. رأی‌دهندگان سپس باید این پاکت را به مسئولان انتخابات تحویل دهند. رأی‌دهندگان می‌توانند رأی خود را به یکی از شیوه‌های زیر به صندوق بیاندازند:

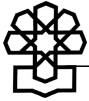
- آنها می‌توانند به یکی از مراکز رأی‌گیری مراجعه کرده و رأی بدهند.

- آنها می‌توانند از شیوه رأی‌دهی پیشاپیش برای رأی‌دهی استفاده کنند.

- آنها می‌توانند از طریق پست رأی بدهند.

- آنها می‌توانند در سفارتخانه کشور خود در خارج رأی بدهند.

- آنها می‌توانند از طریق ایمیل در خارج از کشور رأی بدهند.

۴-۶. مقررات مربوط به انتخابات: مقررات مالی و سیاسی مربوط به انتخابات

در سوئد مقررات لازم‌الاجرائی در رابطه با امور مالی احزاب سیاسی وجود ندارد، اما بخشی از قانون شماره ۶۲۵ مصوب سال ۱۹۷۲ به مقررات و اصول اخلاقی مربوط به احزاب سیاسی اختصاص یافته است. با این حال در سال ۱۹۸۰ احزاب سیاسی به‌طور داوطلبانه با یکدیگر توافق کردند تا به‌طور سالیانه درآمدها و هزینه‌های دفاتر مرکزی خود را مورد رسیدگی قرار دهند. طبق این توافق احزاب سیاسی باید به‌طور سالیانه گزارشی از درآمدها و هزینه‌های خود تهیه کنند. این گزارش باید به تأیید یک حسابدار خبره هم برسد، البته احزاب مجبور نیستند که این گزارش را علنی کنند. در سوئد همچنین اعطای کمک‌های مالی از سوی شرکت‌ها به احزاب ممنوع نیست. اما احزاب می‌توانند به‌طور داوطلبانه از پذیرش این کمک‌ها خودداری کنند. برای مثال، حزب محافظه‌کار در سال ۱۹۷۷ تصمیم گرفت از دریافت کمک‌های مالی کارخانه‌ها خودداری کند.

۴-۷. کمک‌های مستقیم و غیرمستقیم دولتی

احزاب در سوئد از دولت هم کمک‌های مالی دریافت می‌کنند. بخشی از این کمک‌ها براساس تعداد نمایندگان احزاب در مجلس قانونگذاری فعلی و بخش دیگر آن براساس عملکرد آنها در انتخابات‌های قبلی به آنها اعطا می‌شود. همچنین احزاب از کمک‌های غیرمستقیم دولتی نظیر دسترسی رایگان به رسانه‌های جمعی هم بهره‌مند می‌شوند، اما احزاب و افرادی که به آنها کمک می‌کنند مشمول تخفیف‌های مالیاتی نمی‌شوند.

۸-۴. میزان جمعیت شرکت‌کننده در انتخابات

پایین‌ترین میزان مشارکت در انتخابات در ۶ سال اخیر در سال ۲۰۰۲ بوده است، در این سال ۸۰ درصد افراد ثبت‌نام شده در انتخابات شرکت کردند.

منبع و مأخذ

-Vassia Gueorguieva, Rita Simon, Voting and Election: The World Over, Lexigton Books, 2009, United Kinugdom.

شناسنامه گزارش

شماره مسلسل: ۱۰۲۹۳

عنوان گزارش: فرآیند رأی‌گیری و انتخابات در کشورهای مختلف (۲) (فرانسه، آلمان، ایتالیا و سوئد)

نام دفتر: مطالعات سیاسی (گروه سیاست داخلی)

ترجمه و تدوین: ابوذری رفیعی قهساره

ناظر علمی: ابوذری گوهری مقدم

متقاضی: معاونت پژوهشی

سروراستار: حسین صدری‌نیا

واژه‌های کلیدی:

۱. انتخابات

۲. رأی‌دهی

۳. فرانسه

۴. آلمان

۵. ایتالیا

۶. سوئد

تاریخ انتشار: ۱۳۸۹/۴/۶